

NAKİSA

O sabah da her sabah olduğu gibi, oğlumun salondan gelen kahkahalarıyla uyanmıştım. Kalın perdelerin arasından süzülen gün ışığı, son beş yıldır yanımda duran ama üstünde yatılmayan yastığa vuruyordu. Bir an için karımın yine yanımda uzanmış, yemyeşil gözleriyle bana bakıp gülümsediğini hayal ettim. İçime yerleşen duygunun özlem mi yoksa öfke mi olduğuna karar verememiştim, ama yaralayan bir his olduğu kesindi. Kocasını ve daha üç yaşına yeni girmiş olan oğlunu terk etmiş, korkak ve bencil bir kadını sadece bir kaç saniye düşünmek bile büyük zaman kaybıydı. Geçmişten ruhuma esen buz gibi rüzgardan kaçmak için yataktan kalktım ve perdeleri açıp bir süre camın önünde durdum. Oysa ki güneş sadece tenini ısıtabiliyordu insanın. İçimi ısıtan ise sekiz yaşındaki oğlumun güneşten de sıcak gülüşüydü.

Salona girdiğimde onu yine halının ortasına oturmuş, gözlerini televizyondaki çizgi filmde ayırmadan gülümserken buldum. Ne kadar da mutluydu... Ve bir o kadar masum. Beni görür görmez ayaklandı ve heyecanla odasına koştu. Elinde son yaptığı resimle yanbaşımdaya bitiverdi. Belli ki tan ağarmadan uyanmış, boya kalemleriyle birkaç saat geçirmişti. Doğuştan yetenekliydi resim yapmaya ve bunun kendisi de farkındaydı. Yorumumu merak eden bakışlarla bana uzattı, parkta oynayan neşeli çocukları. Aralarında kendisi de vardı ve yavru bir kediyi seviyordu. Resmi elime alıp bir sağ kaşımı, bir sol kaşımı kaldırarak bir eleştirmen edasıyla inceledim. Oğlum yaptığı için mi seviyordum bu resimleri, yoksa gerçekten güzeller miydi? Ya da sebebi merhamet miydi bu hayranlığımın, çözemiyordum. Avcumu açtım ve ellerimizi birbirine çaktık. Bu resim de oğlumun odasının duvarına asılmayı hak ediyordu. Çekmeceden yapıştırıcı bantı alıp odaya koştu. Peşinden gittiğimde yatağının üstüne çıkmış, resmin asılacağı yeri gösteriyordu. Duvarlarda boş yer kalmamıştı neredeyse. Rengarenk öykülerle dolu bir oda olmuştu. Tıpkı oğlumun dünyası gibi, rengarenk...

Başbaşa, krallara layık bir kahvaltı yaptıktan sonra oğlumun okuluna bıraktım. Dönüş yolunda, akıp giden hayatları izledim otobüsün kocaman camlarından. İnsanların nereye koşturduklarını, nelere ağlayıp nelere güldüklerini, ne dertleri, ne hayalleri olduğunu düşünüp durdum, yol boyunca. Bir filmdeki karakterleri izler gibi hissettim kendimi. Sonra kendi filmimi düşündüm. Kendi hayatımı... Baş rolde ben vardım ve neye üzülüp neye sevdiğimi, nereye koşup nerede durduğumu sorgulamaya başladım. Ne tür bir filmin içindeydim ben? Psikolojik miydi, sosyolojik mi? Yoksa bir melodram mıydı? Aşkla kurduğumuz yuvayı bir anda yerle bir eden karım evi terk ettikten sonra, oğlumun yanında olabilmek için yıllardır mesleğim olan almanca öğretmenliğini bırakmıştım. Evde kitap çevirileri yapmış, özel dersler vermiş, oğlum okula başlayacak yaşa geldiğinde ise bir tercümanlık ofisinde çalışmaya başlamıştım. Bu arada, oğlumdan ilham alarak bir çocuk kitabı bile yazmıştım. Sonunda gözlük takmam gerekmişti ama şikayetçi değildim.

Kitabımı tamamlamak için tercüme ofisinden bir ay izin almıştım ama daha ikinci haftada kitabı bitirmiş, birkaç yayına evine göndermişim bile. Eve döndüğümde, yazdığım sayfalar sanki onları tekrar okumam için bana sesleniyordu. Kendime bir kahve yapıp, koltuğuma yerleştim ve ilk sayfayı elime alıp okumaya başladım. Aklım yayın evlerinin yorumlarının endişesiyle dolduğundan olsa gerek, sayfanın sonuna geldiğimde bir sözcüğü bile okumamış olduğumu fark ettim. Sayfayı diğerlerinin üzerine bıraktığım anda ev telefonu çalmaya başladı. Heyecandan kalbim duracak gibiydi. Ancak dördüncü çalışından sonra cevap verebildim telefona. Tahmin ettiğim gibi, yayın evlerinden biriydi arayan. Korktuğum başıma gelmişti ve cevap olumsuzdu. Şu anda çocuk kitaplarıyla ilgili bir çalışma yapmayı düşünmediklerini belirttiler, kendilerince kibar bir dille. Teşekkür edip, kapattım telefonu. Kitabımı yayınlamayacakları için değil, sonucu bildirme nezaketini gösterdikleri içindi onlara teşekkürüm.

Kahvemi alıp, yine oturdum koltuğuma. Koca bir yudum alıp tadına varmaya çalıştım, buram buram kokan kahvenin. Eski bir öğretmen olarak, bu kez kendi düşüncelerimi eğitmeye çalıştım. Ne olursa olsun hayatı hiçbir zaman düşman ilan etmemeliydim. Yıllar boyunca yaşadığım her bir acı, her bir gözyaşı için affetmem gereken tek kişi yine bendim. Çünkü, insanın en büyük düşmanı kendi yarattığı korkulardı ve ben kendime hep bunu yaşatmıştım.

Koltukta uyuklarken telefonun sesiyle irkilip kendime geldim. Bu kez nedense hiç endişe yoktu içimde, arayana dair. Kucağımdaki boş kahve fincanını masaya bırakıp emin adımlarla telefona yaklaştım ve duraksamadan cevap verdim. Başvurduklarımın içindeki en büyük yayın evinden aranıyordum ve yayın evinin sahibi benimle görüşmek istiyordu. Kısa bir müzik dinletisinden sonra, o ana dek duyduğum en yumuşak, en içten kadın sesiyle karşı karşıyaydım. Kitabımı çok beğendiklerini ancak uygun görürsem, bir iki yerinde yapmamı rica ettikleri değişikliklerden bahsediyordu, ses. Kitapta büyük farklılıklar yaratmayacaktı belki ama hoşuma gitmişti, önerilen fikirler. Karşılıklı anlaşmaya vararak kapattık telefonu.

Günler birbirini izlerken bu içten sesle hemen hemen her gün konuşmaya başlamıştık telefonda. Bazen bir bahane bulup arıyor, sadece o sesin bana verdiği huzuru tatmak için konuşmayı uzattıkça uzatıyordum. Onun da günün bu bölümünü sevdiğini hissediyordum, belki de öyle olmasını ümit ediyordum içten içe... Sonunda bu sesin sahibi olan kadını görme isteğime gem vuramadım ve onu yüz yüze bir iş görüşmesi için sahilde kahve içmeye davet ettim. Kabul etti. Birkaç saat sonra, elimde kitabımın son hali ile, buluşmayı kararlaştırdığımız kafenin önündeydim. Benim üzerimde mavi gömlek vardı ve onun hakkında bildiğim tek şey, üzerinde beyaz bir ceket olacağıydı. Kafeden içeri girip arka kısımdaki bahçesine çıktım. Gözlerim onu çok fazla aramadan buldu. Denize en yakın masalardan birindeydi ve simitten kopardığı parçaları martılara atıyordu. Yanına gittim. Göz göze gelince gülümsedik. O içten sesin sahibi, şimdi de ne derin bakışlara sahip olduğunu ispat ediyor gibiydi. Gözleri sessizlikte o kadar çok şey anlatıyordu ki, saatlerce dinleyebilirdim. Tokalaştığımızda ayağa kalkamadığı için mahçuptu sanki ama olmamalıydı. Karşısında daha fazla ayakta durmadan sandalyeye oturup kitabımı masaya bıraktığımda, tekerlekli sandalyesini düzeltip tam karşıma denk getirdi.

Zaman su gibi akmış, güneş ufka iyice yaklaşmıştı. Oğlumu okuldan alma vakti gelmiş, bitmesini hiç istemediğim bir sohbetin sonuna gelinmişti. Masadan kalkarken, ikimizin de aklında kitabımla ilgili hiç bir soru işareti kalmamıştı ama benim sevgiye susamış kalbimde bir çok ünlem işareti belirlediği kesindi. Tekerlekli sandalyesini iterek ona yardım etmeye çalıştım. Biraz daha kalıp, gün batımını izlemek istediğini söyleyince sandalyesini denize doğru çevirdim ve tekrar buluşmak üzere vedalaştık. Yanından ayrılırken, hafif hafif kıyıya dokunmaya başlayan dalgaların sesi, hayatımda açılan yepyeni sayfaların sesi gibi geliyordu adeta. Otobüse bidiğimde kimsenin, neden gülümseyip durduğuma anlam veremediğine emindim. Oysa bunu merak edeceklerine, kendilerini de gülümsetecek şeylerin farkına varmaya çalışsalardı ya...

Birkaç hafta sonra en büyük hayalim gerçek olmuş, oğluma ithaf ettiğim kitabım raflarda yerini almıştı. Yıllardır çalmayı unutan ev telefonum susmaz olmuştu. Tebrük ve övgü dolu konuşmalara şahit oluyordu emektar ahize. Oğlum ise her gece koynunda kitabımla uyuyordu. Kalbimin aktığı ve sesini duymadan uyuyamadığım kadının ise artık yanımdaki boş yastıkta bir nefes olmasını istiyordum. Ona hayatımın son sekiz yılında yaşadıklarımın ve ilişkimizi taşımayı istediğim noktadan bahsetmenin vakti gelmişti. Birbirimizi yeni tanıdığımızı söyleyecek olursa cevabım hazır. Hayatın ne kadar hızlı aktığı düşünülürse, bu erken alınmış değil, ancak geç kalınmış bir karar olabilirdi.

Onu aradım. Önemli bir konuşma yapmak istediğimi söyledim. Sesi ilk kez titremişti. Buluşacağımız restorana gittiğimde orada değildi. Güzel bir masa seçtim ve oturup heyecanla beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra karşımdaki kapıdan girdi. Tekerlekli sandalyede değildi. Bana doğru yürüyordu. Yanıma geldi, yanağımdan öptü ve karşımdaki

sandalyeye oturdu. Önce kendisi konuşmak istiyordu. Bense tek kelime edememiştim ve kafamdaki sorularla boğuşup duruyordum. Bu süreçte fizik tedavi görüyordu belki de. Belki sonuç kesinleşmeden bana söylemek istememişti. Olanları anlatmaya başladığında, durumun benim sandığım gibi olmadığını ortaya çıkmıştı. Bu zamana kadar yaşadığı hayal kırıklıkları ve parası için kendisine yaklaşan insanlar yüzünden bana bu testi yapmayı uygun görmüştü. Kendisini eksik bir insan olarak göstermesinin, karşısındakinin güvenilir biri olup olmadığına karar vermesi için iyi bir yol olduğunu düşünmüş, beni yakından tanıyınca da bunu yaptığı için pişmanlık duymuştu. İtirafları bittiğinde ayağa kalktım. Af dileyen gözleriyle bana bakarken, asıl eksikliğin bedenlerde değil ruhlarda olduğuna inandığımı söyleyerek oradan ayrıldım. Benim gözümde asıl şimdi eksik bir insan olmuştu. Tıpkı çocuğumuzun neden konuşmadığını anlamak için doktora gittiğimizde, duymadığımı da öğrenen eski karım gibi.

Kafamı dolduran bir yığın düşünceyi kaldırımlarda öbek öbek bırakarak saatlerce yürüdüm. Oğlumun okulunun önüne geldiğimde kendimi daha iyi hissediyordum. İkinci katın penceresinden gülen gözlerle bana bakıyordu. Onu çok sevdiğimi söyledim sessizce. O da bana karşılık verdi. Birkaç dakika sonra koşarak yanıma geldi ve boynuma atladı. Her gün okul çıkışında yaptığımız gibi onun en sevdiği parka gittik. Salıncakta sallandık, tahterevalliye bindik, gölde yüzen ördekleri seyrettik. O gün diğer günlerden farklı bir gün oldu. Bir ağacın altında bulduğumuz yavru kedinin küçük ve mutlu ailemizin bir parçası olmasına karar verdik. Eve dönerken kendimize birer hediye aldık. Bir kavanoz kahve, yeni boya kalemleri ve bir kutu süt. O gün değişmeyen tek şey vardı. Oğlumun gülen gözleri, yine ısıtmıştı hayatı.

SON

